

Шумътъ се обърна въ бѣсъ; вѣтърътъ въ силенъ напоръ си пробиваше отневидено пжтъ въ гората и прѣвиваше високитѣ ѝ и стройни върхове. Закапахъ едри капки . . . Гората сѣкашъ заплака. Силни, ослѣпителни свѣткавици процѣпваха горския мракъ. Сѣкашъ-ли проблѣсваше нѣкакъвъ грамаденъ адски огънь, запаленъ отъ милионъ факли, проблѣсваше на мигъ, а слѣдъ това гората потъваше въ страшенъ мракъ. Глухъ, но тежъкъ гръмъ се раздаваше. Тогава вѣтърътъ утихваше за мигъ. Свѣткавицитѣ ставаха сѣ по-чести и сѣ по-близо се раздаваше гръмътъ. Гората ехтѣше, цѣла обзета отъ пламъци и адски гърмежъ . . .

Стояхме вцѣпенени. Двѣ буки прѣдъ насъ бѣха сплели и срастнали вѣйки, сѣкашъ искаха, опрѣни една о друга, да се борятъ съ развилнѣлата се стихия. Нѣкждѣ прашѣха вѣйки — падаше дърво... Слѣдъ мигъ се посипа дъждъ . . . Отначало слабъ и колебливъ, подъ напора на силния вѣтъръ, послѣ буренъ, пороенъ . . . Малки вадички се стичаха по оголената отъ листа земя, стичаха се една въ друга и полетѣха надолу.

Застанали подъ единъ клонатъ букъ, ние скоро трѣбваше да го напустнемъ, за да се подслонимъ подъ другъ, подъ трети . . . Дъждътъ, блѣсканъ отъ бурния вѣтъръ, ни обграждаше отвсѣкждѣ. Чадъритѣ ни се показаха безсилни. Вѣтъра ги блѣскаше и сипваше върху тѣхъ порои отъ дъждъ и градъ. Скоро въ краката ни се понесоха потоци отъ мжтни плиски, отъ сухи листа и клончета.

Трѣбваше да се спасяваме. Ние хукнахме назадъ, прѣскачайки мжтнитѣ вадѣ и вадички. Измокрени и окаляни, спирахме за да подиримъ изходъ, прѣскачахме пакъ напредъ. А мѣнастирътъ бѣ още